

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/9/2016
Identifikačné číslo spisu:	7203898971
Dátum vydania rozhodnutia:	24.10.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7203898971.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne S., bývajúcej v J., proti žalovanej Univerzitnej nemocnici L. Pasteura, so sídlom v Košiciach, Rastislavova 43, zastúpenej JUDr. Alenou Zadákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Kováčska 32, o náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 30 C 196/2003, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 27. augusta 2015 sp. zn. 2 Co 158/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II rozsudkom (v poradí druhým) z 21. novembra 2013 č. k. 30 C 196/2003 - 429 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala náhrady mzdy za obdobie od 1. mája 1993 do 1. júla 2000 vo výške 12 046,74 eur (362 920,- Sk) a za obdobie od 1. júla 2000 do 14. februára 2003 vo výške 9 219,94 eur (277 760,- Sk) s príslušenstvom. Dospel k záveru, že uplatnenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru a uplatnenie náhrady mzdy sú dva samostatné nároky zamestnanca, ktoré podliehajú premlčaniu podľa § 261 ods. 1 Zákonníka práce. V danom prípade nárok žalobkyne na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru začína plynúť od splatnosti každej jednotlivej náhrady mzdy za ten - ktorý mesiac, za ktorý bol požadovaný a teda jej nárok za jednotlivé mesiace od 30. októbra 1993 do 30. apríla 1994 sa premlčal prvýkrát 12. novembra 1996, následne 12. decembra 1996, 12. januára 1997, 12. februára 1997, 12. marca 1997, 12. apríla 1997 a naposledy 12. mája 1997. Prihliadol na to, že žalobkyňa si nárok na náhradu mzdy uplatnila až podaním z 15. apríla 2002 a žalobu z dôvodu vznesenej námietky premlčania zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 150 ods. 1 O. s. p. O trovách štátu rozhodol podľa § 148 ods. 1 O. s. p.

2. Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 27. augusta 2015 sp. zn. 2 Co 158/2014 rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil. Poukázal na podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil a na tieto v podrobnostiach odkázal (§ 219 ods. 2 O. s. p.) a

vyporiadajúc sa s odvolacími námietkami žalobkyne stotožnil sa s právnym názorom súdu prvej inštancie. O trovách odvolacieho konania nerozhodol.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. Žiadala zrušiť napadnutý rozsudok ako aj rozsudok súdu prvej inštancie a vrátiť vec tomuto súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Za nesprávny považovala právny záver oboch súdov, že jej nárok na náhradu mzdy je premlčaný. Uviedla, že žalobu o neplatnosť výpovede a náhradu mzdy podala na Mestskom súde v Košiciach 12. decembra 1991 a žaloba o náhradu mzdy bola vylúčená na samostatné konanie. Bola názoru, že ak z obsahu žaloby vyplýva, že sa zamestnanec domáha určenia neplatnosti rozviazania pracovného pomeru preto, že chce aj naďalej ostať zamestnaný v organizácii, potom treba predpokladať, že si uplatňuje aj nárok na náhradu mzdy. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberala skutkový a právny stav veci.

4. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. a/ CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Dovolanie je procesný úkon strany adresovaný súdu, ktorým dovolateľ prejavuje vôľu, aby bol uskutočnený dovolací prieskum.

6.1. Dovolanie podané do 30. júna 2016, v prípade ktorého podľa vtedy účinnej právnej úpravy nebol daný dôvod ani pre zastavenie konania [napríklad vzhľadom na nesplnenie osobitnej podmienky dovolacieho konania (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.)] ani pre odmietnutie dovolania [z niektorého dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 243c O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ až d/ O. s. p. (napríklad preto, lebo dovolanie bolo podané oneskorene alebo neoprávnenou osobou)] vyvolalo procesný účinok umožňujúci a zároveň prikazujúci dovolaciemu súdu uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

6.2. Tie dovolania podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých podľa vtedy účinnej právnej úpravy bol daný dôvod na zastavenie dovolacieho konania alebo odmietnutie dovolania, tento procesný účinok nemali (porovnaj tiež I. ÚS 4/2011 a II. ÚS 172/03).

7. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaní uvedených v bode 6.1., ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej, právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný [viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 36/1995].

8. Dovolanie žalobkyne smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej. Rozsudky odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, boli uvedené v § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. Dovolanie žalobkyne nesmeruje proti rozsudku, ktorý je uvedený v týchto ustanoveniach; prípustnosť dovolania preto z § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. nevyplyva.

9. Predmetné dovolanie by bolo prípustné iba ak v konaní došlo k procesným vadám, ktoré boli uvedené § 237 ods. 1 O. s. p. Žalobkyňa vo svojom dovolaní procesné vady uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p. netvrdila a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo.

10. Z obsahu dovolania možno ustáliť, že žalobkyňa odôvodňovala svoj mimoriadny opravný prostriedok tým, že napadnuté rozsudky súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci, namietajúc ich právny záver. Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p.

11. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.

O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené a ňou uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

12. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p., ani z ustanovenia § 237 O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol.

13. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.